

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: E. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Egypt, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, Tis u Blatna, PSČ 331 65, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem v Praze 10 - Vršovice, ul. Sevastopolská č. p. 378/16, PSČ 101 00, proti **žalované: P o l i c i e Č R, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2017, č. j. KRPU-242887-59/ČJ-2016-040022-ZZ-SV,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 7. 2015, č. j. 78 A 26/2014 - 46, žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **8.228,- Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě ze dne 28. 2. 2017 podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého tehdejšího zástupce (Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s.) domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly,

pátání a eskort, ze dne 16. 2. 2017, č. j. KRPU-242887-59/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, kterým bylo rozhodnuto, že podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se žalobci prodlužuje doba zajištění za účelem správního vyhoštění původně stanovená na 90 dnů rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-22/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, o 60 dnů.

V žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná porušila ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nepostupovala v souladu s ust. § 2 odst. 1 správního řádu a dále porušila ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f) mezinárodní úmluvy č. 209/1992 Sb., Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“). Žalobce připomněl, že jednou z podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je posouzení existence reálného předpokladu pro vyhoštění, které vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, například z rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, například z rozhodnutí ze dne 19. 2. 2009, č. 3455/05 ve věci A. a ostatní v. Velká Británie. Žalobce připomněl, že stejnou podmínku stanoví i čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Žalobce odkázal na zprávy nezávislé neziskové organizace Committee to Protect Journalist a organizace Freedom House podle nichž je v Egyptě nízká svoboda a dochází tam k perzekuci novinářů. Žalobce uvedl, že předložil správnímu orgánu videozáznam, na němž je zachycen jako účastník demonstrace. Správní orgán tak podle žalobce nevycházel z důkazů založených ve správním spise, případně tento důkaz úplně opomněl. Podle žalobce u něho hrozí nebezpečí mučení a nelidského zacházení. Odůvodnění žalované je rozporné, neboť sice připouští, že osoby kritické vůči vládě jsou bez obvinění a soudního procesu uvězněny, a přesto tuto skutečnost vyhodnotila v neprospěch žalobce. Rozpor o termínu protivládního protestu podle žalobce vznikl v důsledku nesprávného tlumočení, neboť v čase dodatečného výsledku žalobce žádný termín neuvedl. Žalobce byl v zemi původu studentem žurnalistiky a aktivním žurnalistou, přičemž publikoval články prostřednictvím zpravodajského serveru qoo.gl/I28rla. Zúčastnil se protivládní demonstrace proti současnému režimu, byl vyloučen ze školy a uvězněn bez jakéhokoliv rozhodnutí soudu a přístupu k právní pomoci. Po svém propuštění se z obav o svou svobodu a život rozhodl zemi původu opustit a svůj život realizovat v exilu. Podle názoru žalobce tak nelze odůvodnění napadeného rozhodnutí považovat za dostatečné pro účely hodnocení existence reálného předpokladu vyhoštění. V této souvislosti žalobce dokázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, č. j. 6 Azs 263/2015 – 39. Žalobce uvedl, že ani skutečnost, že v České republice nepožádal o udělení mezinárodní ochrany, nic nemění na skutečnosti, že žalovaná měla povinnost předběžně vyhodnotit otázku možného vycestování žalobce do země původu, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 7/2016 – 22. Žalobce dále namítl, že zajištění probíhá v nedostatečných materiálních podmínkách, zejména s ohledem na jeho zdravotní stav. Žalobce připomněl, že zachování přiměřených materiálních podmínek zajištění představuje jedno z kritérií, jehož naplnění je pro soulad zbavení osobní svobody Evropské úmluvy nezbytné. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 7. 2002, ve věci Kalashnikov v. Ruská federace, ze dne 20. 5. 1996 ve věci Amuur

v. Francie a dále připomněl čl. 3 a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Žalobce uvedl, že dostupná lékařská péče by měla pokrývat péči o fyzické zdraví, tak péči o zdraví duševní. K tomu žalobce uvedl, že se žalovaná nezabývala přiměřeností zajištění vzhledem k jeho zdravotnímu stavu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozpor, neboť žalované doložil lékařské zprávy, a přesto je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že žádné zprávy prokazující jeho zdravotní stav nedoložil. Žalobce dále uvedl, že odůvodnění považuje za nedostatečné, neboť v něm postrádá zhodnocení vhodnosti detenčního prostředí s ohledem na jeho zdravotní situaci. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě popřela oprávněnost námitek uvedených žalobcem, zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a konstatovala, že ve správním řízení žalobce nepředložil žádný z důkazů, kterými podporuje svá tvrzení uvedená v žalobě. Ve správním řízení žalobce neuvedl, že je novinář, nepředložil průkaz studenta žurnalistiky, ani neodkázal na své texty publikované na zpravodajském serveru. Žalovaná vyhodnotila vyjádření žalobce jako rozporuplné, co se odchodu ze země původu týče. Žalovaná dále uvedla, že cizinci, kteří cítí potřebu ochrany, požádají o udělení mezinárodní ochrany okamžitě, jakmile se jim naskytne první příležitost. Žalobce však uvedl, že o mezinárodní ochranu požádá v Německu nebo v Lucembursku a v České republice o udělení mezinárodní ochrany dosud nepožádal, a to ani přesto, že v závazném stanovisku OAMP je konstatováno, že jeho vycestování do Egypta je možné. Žalovaná dále připomněla, že žalobce ze země původu vycestoval do Turecka, a to legálně a bez potíží. Následně se rozhodl podstoupit nelegální cestu do své vysněné destinace v Evropě, a to v nelidských podmínkách a za zaplacení nehorázných částek převaděčům. Žalovaná dále uvedla, že při doplnění výsledku dne 20. 12. 2016 vyvstala otázka časového rozporu ohledně účasti na demonstraci, za kterou byl žalobce uvězněn. Žalovaná s odkazem na internetové stránky poukázala na skutečnost, že demonstrace proti režimu v Egyptě proběhla 9. 6. 2015, avšak žalobce uvedl, že byl vězněn koncem roku 2015, přičemž k uvěznění mělo dojít týden po uvedené demonstraci. K předloženým fotografiím žalovaná uvedla, že tyto žalobce ve správním řízení nepředložil. Dále uvedla, že předložené fotografie nemusejí pocházet z demonstrace proběhlé dne 9. 6. 2015 a fotografie, u níž byl žalobce vyfotografován u prázdného stolu, na kterém leží profesionální kamera, neprokazuje o nic více než, že žalobce byl u tohoto stolu vyfotografován. Žalovaná v této souvislosti připomněla, že žalobce uvedl, že byl studentem žurnalistiky, nikoliv aktivním novinářem. Žalovaná uvedla, že žalobce jakožto student vysoké školy, je bezpochyby inteligentní, byl řádně poučen o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany v České republice a o obsahu nařízení Dublin III, a přesto o mezinárodní ochranu v České republice nepožádal. Žalovaná proto vyhodnotila jeho tvrzení jako snahu dostat se za lepšími podmínkami do Německa a Lucemburska. K tvrzení žalobce, že k rozporům v jeho výpovědi došlo zkreslením tlumočení, žalovaná uvedla, že se jedná o účelové tvrzení, které má odklonit pozornost od zdokumentovaných rozporů a oslabené důvěryhodnosti ve výpovědi žalobce. Žalovaná dále připomněla, že žalobce zcela účelově zlikvidoval veškeré mu doposud vystavené doklady a písemnosti od států, jimiž cestoval. K námitce žalobce ohledně nedostatečné zdravotní péče v zařízení pro zajištění cizinců žalovaná uvedla, že pokud mají cizinci zajištění v zařízení zdravotní problémy, které nelze zvládnout dostupnou lékařskou péčí, je přivolána rychlá záchranná služba či jsou cizinci převezeni do zdravotnického zařízení k odbornému vyšetření. Žalovaná dále uvedla, že sám žalobce uvedl, že se cítí být zdrav. K předloženým zdravotním zprávám vyhotoveným před zajištěním cizince žalovaná uvedla,

že bez překladu jsou pro ni nepoužitelné a jedná se o tytéž zprávy, které žalobce doložil k předchozí žalobě. Zdravotní péče je v zařízení pro zajištění cizinců zajištěna a sám žalobce nedal podnět k umístění do zdravotního zařízení. Závěrem žalovaná uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy, vše náležitě odůvodnila, a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce prostřednictvím svého zástupce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Předně soud uvádí, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 3. 2017, č. j. 78A 6/2017 – 31. Tento rozsudek byl ovšem napaden žalobcem včasnou kasační stížností, přičemž o kasační stížnosti bylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 130/2017 - 47, tak, že výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem byl zrušen a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je zatížen nepřezkoumatelností, neboť Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí konstatoval, že „*krajský soud bude mít na zřeteli východisko, že požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění jsou vyšší, než je tomu v případě odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince, neboť rozhodnutí o zajištění cizince není vydáváno v časové tísní a správní orgán zpravidla disponuje větším množstvím informací, které v mezidobí opatřil. [...] V obecné rovině je úkolem krajského soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění to, aby v mezích žalobních námitek (eventuálně v zákonném rozsahu z moci úřední) hodnotil postup správního orgánu a aby přezkoumal, zda uvážení o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu, a není svévolné.*“

Na tomto místě soud podotýká, že je v řízení podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v reflexi výše predestřeného závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 24. 11. 2016 bylo zjištěno, že žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 24. 11. 2016 v 05:00 hod., na silnici E55 u obce Cínovec, neboť byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce byl nalezen v kamionu srbské MPZ v úkrytu bez cestovních dokladů. Dne 24. 11. 2016 v 17:00 hod., bylo zajištění žalobce překvalifikováno na zajištění podle ust. § 27 odst. 2 zákona o Policii. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl v každé části řízení řádně poučen o svých právech a povinnostech, a to včetně práva navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení až do vydání rozhodnutí.

Z ustanovení znalce (tlumočníka) ze dne 24. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-8/ČJ-2016-040022 soud zjistil, že podle ust. § 24 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“) byl ustanoven tlumočnickem z jazyka arabského pan W. M., číslo dokladu totožnosti „X“, který s provedením úkonu spojených s podáním vysvětlení vyslovil souhlas. Tlumočnick byl řádně poučen, což stvrdil svým vlastnoručním podpisem na poučení tlumočnicka ze dne 24. 11. 2016. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 24. 11. 2016 soud zjistil, že žalobce s tlumočením pana W. M. souhlasil a tlumočení plně rozuměl. Z usnesení ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-19/ČJ-2016-040022-ZZ-SV soud zjistil, že pan W. M., byl ustanoven tlumočnickem do jazyka arabského k provádění tlumočnických úkonů spojených ve věci správního řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie dle ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, vedené se žalobcem. Ze správního spisu pod č. j. KRPU-242887-20/ČJ-2016-040022-ZZ-SV soud zjistil, že tlumočnick složil podle ust. § 6 zákona o znalcích a tlumočnících slib tlumočnicka a současně vzal na vědomí ust. § 11 odst. 1 a odst. 2 zákona o znalcích a tlumočnících. Tlumočnick byl řádně poučen, což stvrdil svým vlastnoručním podpisem na poučení tlumočnicka ze dne 25. 11. 2016.

Z lékařské zprávy Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem ze dne 24. 11. 2016 soud zjistil, že žalobce byl dne 24. 11. 2016 v 17:53 hod. vyšetřen lékařem, byly mu předepsány potřebné léky na epilepsii a arter. hypertenzi a závěrem bylo lékařem konstatováno, že z interního hlediska je žalobce schopen v pobytu v cele předběžného zadržení.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 25. 11. 2016 soud zjistil, že žalobce z Egypta (Káhiry) odcestoval asi před 8 měsíci letecky do Turecka, kde pobýval 2 měsíce. Cestovní pas poslal zpět do Egypta. Potkal další uprchlíky, kteří se snažili dostat do Evropy. Ve městě Izmir poznal převaděče, kterému zaplatil 750 Euro za cestu do Řecka, avšak cesta se nezdařila, neboť byli zadrženi tureckou pobřežní hlídkou. Následně zaplatil jinému převaděči 750 Euro za cestu do Evropy, přičemž u pobřeží Řecka byli zadrženi řeckou pobřežní hlídkou, která je převezla na ostrov Liros. Na ostrově zůstal asi 1 měsíc a 10 dnů, byly mu sejmuty otisky prstů, pomáhal mu Červený kříž, obdržel doklady, které však při cestě do Athén na ostrově zanechal. Z Athén cestoval vlakem do města Selonik, které je na hranici s Makedonií. Do Makedonie cestoval pěšky, přičemž po překročení hranice byl zadržen policií Makedonie. V uprchlickém táboře zůstal asi 2 měsíce, poté zahodil vystavené doklady a pokračoval v cestě do Srbska, přičemž hranice se mu podařilo překročit až napotřetí. V Srbsku byl opět zadržen a umístěn do uprchlického tábora, kde zůstal 2 měsíce. Ze Srbska odcestoval kamionem, v němž byl českou policií zadržen, přičemž jeho záměrem bylo dostat

se do Německa. Z Egypta odcestoval, neboť se účastnil demonstrace proti politickému režimu, byl na dva měsíce uvězněn, následně vyloučen z vysoké školy, kde studoval žurnalistiku, má zakázáno pracovat v kterýchkoliv novinách v Egyptě, a vycestoval, aby mohl dostudovat a svobodně žít. Dále uvedl, že nebýt špatného režimu, zůstal by v Egyptě. Vycestoval, aby se mohl postarat o svou rodinu. Na otázku zda v případě rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce by toto rozhodnutí mělo nějaký dopad do soukromého života žalobce, uvedl, že má strach z uvěznění a mučení. Dále uvedl, že si je vědom, že po Evropské unii může cestovat pouze s cestovním pasem a vízem.

Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-18/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, vyplývá, že dne 24. 11. 2016 bylo správním orgánem zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 24. 11. 2016 v 05:00 hod. na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno na všech (třech) stranách rozhodnutí a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že dne 25. 11. 2016 převzal stejnopis tohoto oznámení.

V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 20. 12. 2016 žalobce uvedl, že byl vězněn na konci roku 2015, neboť se účastnil demonstrace proti civilnímu zákonu, který se týkal zaměstnanců ve vládě. Bezpečnostní egyptské složky jej zadrželi a unesli asi týden po demonstraci. Dotazovali se jej, z jaké je organizace, kdo je podporoval a kdo je nabádal k demonstraci. Nebylo s ním vedeno žádné trestní řízení. Po třech měsících ho propustili, aby tam neumřel, neboť má epilepsii. Ve vězení byl několikrát v bezvědomí, mučili jej a neustále byl spoutaný. Nikdo mu po propuštění nebránil ve vycestování. Měl cestovní doklad a opatřil si turistické vízum do Turecka. Domů mu byl doručen dopis ze školy, že jej vyloučili a má zákaz studovat žurnalistiku na kterékoliv univerzitě. Dále mu zakázali pracovat v Egyptě. Do Turecka vycestoval legálně, do Evropy pokračoval nelegálně a cestovní doklad nechal u kamaráda v Turecku, který až pojedje do Egypta, odveze jej domů jeho rodičům. Na otázku proč si myslí, že by byl po návratu do Egypta znovu vězněn a mučen, uvedl, že Turecko a Egypt mají mezi sebou spory a podle něho to vypadá, že z Egypta utekl, nemá tam práci, nemůže tam studovat, má strach z režimu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má epilepsii, k lékaři chodil pravidelně každý týden. Veškeré lékařské zprávy předal svému zástupci. Pracovně byl 1,5 roku v Kuvajtu a navštívil i Spojené arabské emiráty. Závěrem uvedl, že Egypt opustil kvůli diktatuře, chce pokračovat ve studiu, vybudovat si budoucnost v Evropě a mít svobodu.

Ze správního spisu dále vyplývá, že po vydání rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-22/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, žalovaná činila další kroky ke splnění účelu zajištění cizince. Dne 25. 11. 2016 žalobce žalovaná informovala o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a dále splnila veškerou svou další poučovací povinnost vůči žalobci. Z e-mailu ze dne 30. 11. 2016 bylo zjištěno, že žalobce odmítl spolupracovat. Žalobce sdělil, že ambasádě nesdělí žádné údaje o své osobě a o své rodině, neboť se obává o jejich život a zdraví. Z přípisu ze dne 12. 12. 2016 bylo zjištěno, že žalovaná požádala o ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního dokladu k realizaci správního vyhoštění a dne 13. 12. 2016 si vyžádala závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Po

doplnění materiálů, které si dne 14. 12. 2016 Ministerstvo vnitra vyžádalo, bylo v odpovědi ze dne 17. 1. 2017 uvedeno, že vycestování žalobce do země původu je možné. Z úředního záznamu ze dne 3. 1. 2017 bylo zjištěno, že důvody pro zajištění cizince trvají a nebyly shledány důvody pro jeho propuštění, neboť rozhodnutím soudu ze dne 30. 12. 2016 bylo pod č. j. 78A 37/2016 – 24 rozhodnuto o zamítnutí žaloby žalobce proti rozhodnutí žalované o jeho zajištění. Žalovaná si dále vyžádala informaci o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do země původu, informaci o bezpečnostní a politické situaci v zemi z prosince 2016 a výroční zprávu Amnesty International 2015/2016. Z přípisu ze dne 6. 2. 2017 bylo zjištěno, že žalobce odmítl vyplnit dotazník v příslušné jazykové mutaci potřebný k žádosti o zjištění totožnosti, neuskutečnily se ani domluvené konzulární pohovory ze dne 4. 1. 2017 a 11. 1. 2017, neboť žalobce odmítl eskortu a s nikým z ambasády nechce komunikovat. Dne 26. 1. 2017 se Velvyslanectví Egypta snažilo o další schůzku se žalobcem ohledně ověření jeho totožnosti, avšak žalobce jakoukoli komunikaci s nimi odmítl. Žádost o ověření totožnosti a vydání náhradní dokladu bylo zasláno příslušnému úřadu v Egyptě. Z předchozích zkušeností obdobných případů je však známo, že ověřování totožnosti trvá delší čas. Na základě závěru tohoto přípisu bylo dne 6. 2. 2017 v úředním záznamu žalovanou konstatováno, že důvody zajištění žalobce trvají. Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že rozhodnutím ze dne 16. 2. 2017, č. j. KRPU-242887-57/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce.

Podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Na tomto místě soud konstatuje, že rozsudkem ze dne 30. 12. 2016, č. j. 78A 37/2016-23 rozhodl o zamítnutí žaloby, jejímž podáním se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-22/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 124 odst. 2, zajištěn za účelem správního vyhoštění a ve smyslu ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je doba trvání zajištění stanovena na 90 dnů.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné v rozsahu žalobních námitek, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Podle žalobce námitka nepřezkoumatelnosti spočívá zejména ve skutečnosti, že žalovaná dostatečně nezjistila skutkový stav a nevypořádala se se skutkovým stavem.

Jak vyplynulo ze správního spisu předloženého žalovanou a ze žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých žalobcem v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 25. 11. 2016. Z uvedené listiny vyplynulo, že žalobce z Egypta odcestoval, neboť se účastnil demonstrace proti politickému režimu v Egyptě, za což byl na dva měsíce uvězněn, následně vyloučen z vysoké školy, kde studoval žurnalistiku, dostal zákaz pracovat v kterýchkoliv novinách v Egyptě, a chce dostudovat a svobodně žít. Dále uvedl, že nebýt špatného režimu, zůstal by v Egyptě,

vycestoval, aby se mohl postarat o svou rodinu. Na otázku zda v případě rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce by toto rozhodnutí mělo nějaký dopad do soukromého života žalobce, uvedl, že má strach z uvěznění a mučení. Dále si žalovaná jako podklad svého rozhodnutí vyžádala informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 12. 2015, č. j. 120715/2015-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a dlouhodobém zahraničním pobytu po návratu do vlasti, v níž je uvedeno, že ekonomická migrace je v Egyptě běžným jevem, do určité míry státem podporována a pro rodiny je běžné, že jeden ze členů rodiny vycestuje a rodinu ze zahraničí podporuje. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při kontrole hlídkou OPKPE Ústí nad Labem žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti s platným vízem, nebo povolením platným pro vstup a pobyt v schengenském prostoru a na území České republiky, proto byl hlídkou zajištěn a eskortován na služebnu k dalším úkonům, kde byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení. V protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že v České republice zůstat nechce, jeho cílovou zemí je Německo nebo Lucembursko a po svém propuštění chce cestovat do Německa. Na základě výpovědi žalobce žalovaná dovodila možnost nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť vyjádřil úmysl území neopustit a pokračovat ve své cestě. Žalovaná dále vycházela ze sdělení ŘSCP Praha ze dne 6. 2. 2017, č. j. CPR-28989-11/ČJ-2016-930310-T247 k průběhu ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu účastníka řízení z důvodu přípravy realizace správního vyhoštění, v němž je uvedeno, že žalobce odmítl v zařízení pro zajištění cizinců v Bálkové vyplnit dotazník v příslušné jazykové mutaci potřebný k žádosti o zjištění totožnosti, opakovaně odmítl s pracovníkem konzulárního oddělení Velvyslanectví Egypta konzulární pohovor, který byl dne 16. 12. 2016 domluven na den 4. 1. 2017 a posléze na 11. 1. 2017, a rovněž odmítl komunikaci s kýmkoliv z ambasády, včetně telefonického rozhovoru. Ověření totožnosti žalobce tak s ohledem k jeho odporu spolupracovat a ze zkušeností z obdobných případů potrvá delší dobu. Žalobou napadené rozhodnutí je tak samo o sobě nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaná v něm podrobně rozvedla, z jakých důvodů bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.

Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, které je dostupné na www.nssoud.cz). S ohledem na uvedené vyhodnotil soud námitku žalobce jako nedůvodnou.

K námitce žalobce ohledně nedostatečného posouzení reálného předpokladu pro vyhoštění soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011,

sp. zn. 1 As 119/2011, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalované v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, který je dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaná postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Z rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění žalobce stručně shrnuto vyplývá, že žalovaná nadále shledává naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění žalobci podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť stav, v němž se žalobce ocitl, si způsobil pouze svým vlastním jednáním, odmítl spolupracovat se správním orgánem a s Velvyslanectvím Egypta, v důsledku čehož mu nemohl být zajištěn náhradní cestovní doklad. Žalovaná dále dovodila, že u žalobce nejsou dány podmínky pro uložení zvláštních opatření, neboť žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzné ani známé, nemá na území České republiky žádné vazby, nedisponuje dostatečným množstvím finančních prostředků pro zajištění ubytování či složení finanční záruky, odmítá jakoukoliv komunikaci urychlující ověření jeho totožnosti pro vydání náhradního cestovního dokladu a po propuštění ze zajištění hodlá pokračovat v cestě do Německa či Lucemburska, tedy je u něj dána obava, že bude mařit správní vyhoštění, což odůvodňuje rozhodnutí o prodloužení zajištění.

Dále soud uvádí, že ze shora citovaných skutečností patrných ze správního spisu vyplývá, že jedním z nezbytných kroků k realizaci správního vyhoštění žalobce, je zajištění rovněž policejní eskorty, a to z řad Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení doprovodu letadel, kdy je zapotřebí zajistit skrze Ministerstvo zahraničních věcí na Velvyslanectví Egyptské arabské republiky v Praze zajistit víza pro dotyčnou policejní eskortu a vedle toho je zapotřebí zajistit poskytnutí součinnosti Velvyslanectví České republiky v Káhiře.

Soud konstatuje, že žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí na stranách 5 až 9 dostatečně vyjádřila k realizaci správního vyhoštění žalobce včetně vyhodnocování potencionálních překážek realizace správního vyhoštění a své závěry opřela o dostatečný

spisový materiál, který je rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí uveden. Důvody, které brání dalšímu postupu v realizaci vyhoštění, byly v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě vyjádřeny. Soud akceptuje, že v původně stanovené lhůtě 90 dnů nebylo možno vyhoštění žalobce realizovat, neboť se čekalo na ověření totožnosti žalobce pro vydání potřebných cestovních dokladů. To však v konečném důsledku neznamená nemožnost realizace správního vyhoštění žalobce do Egypta nebo nemožnost pokračování zajištění. Nic nesvědčí o tom, že by realizace nuceného správního vyhoštění nemohla být ve vztahu k žalobci provedena.

Při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který spolupracuje při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť egyptské orgány, byť třeba pomalu, spolupracují. S ohledem na uvedené skutečnosti vyhodnotil soud námitku žalobce jako nedůvodnou.

Žalobce namítal, že žalované předložil videozáznam, na němž je zachycen jako účastník demonstrace, přičemž žalovaná k záznamu nepřihlédla. K tomu soud uvádí, že ve správním spise není žádný záznam o tom, že by žalobce předložil žalované jakýkoliv videozáznam, a ani soud ve správním spise žádný nosič, na němž by se mohl nacházet videozáznam, nenašel. S ohledem na uvedené skutečnosti soud konstatuje, že žalovaná nemůže být zodpovědná za nezohlednění důkazu – videozáznamu, když jí nebyl tento důkaz znám a předložen. Námitka žalobce se tak soudu jeví jako lichá.

K námitce žalobce, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí mučení a nelidského zacházení, soud uvádí, že žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala otázkou možného nebezpečí, které by v případě vycestování žalobce do země původu hrozilo, a to konkrétně na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná z vydaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky dovodila nezáměr státních orgánů Egypta o osobu žalobce. Žalovaná dále v žalobou napadeném rozhodnutí doplnila, že žalobce má možnost si v zemi původu opatřit veškeré potřebné léky a v bezpečných státech Evropské unie, kterými procházel při své cestě do Německa či Lucemburska, nepožádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná se tak nebezpečím mučení a nelidského zacházení v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala, přičemž podle zásady volného hodnocení důkazů dospěla k závěru, že takové nebezpečí žalobce v případě jeho návratu do země původu nehrozí. Soud neshledal v závěrech žalované jakoukoliv vadu, pro kterou by bylo nutné žalobou napadené rozhodnutí zrušit, a proto vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že rozpor o termínu protivládního protestu vznikl nesprávným tlumočením. K tomu soud uvádí, že realizaci vyhoštění žalobce do domovského státu dovodila žalovaná i z rozporných výpovědí žalobce o termínu protivládního protestu, přičemž žalobce začal posléze tvrdit, že rozpory ve výpovědi vznikly nepřesným překladem. Toto tvrzení hodnotí soud ve shodě se žalovanou jako účelové a nedůvodné. Tvrzení žalobce je snahou o navrácení důvěryhodnosti jeho výpovědi, neboť po celou dobu správního řízení

s tlumočením pana M. souhlasil a jeho tlumočení rozuměl, jak ostatně sám vždy do protokolu uvedl a stvrdil vlastnoručním podpisem. Námitku žalobce tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Rovněž soud dospěl k závěru, že žalobce naprosto nepodloženě namítal, že jeho zajištění probíhá v nedostatečných materiálních podmínkách zejména s ohledem na jeho zdravotní stav, neboť trpí epilepsií a hypertenzí. V tomto směru soud z obsahu správního spisu zjistil, že po sepsání úředního záznamu o podání vysvětlení dne 24. 11. 2016 žalovaná odvezla žalobce na vyšetření do Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem, kde byl žalobce vyšetřen, byly mu předepsány potřebné léky na epilepsii a hypertenzi, přičemž závěrem ošetřující lékař konstatoval, že žalobce je schopen pobytu v cele předběžného zadržení. S ohledem na tuto skutečnost a nepodloženost žalobcových tvrzení o jeho zabezpečení v nedostatečných materiálních podmínkách, když jeho zdravotní stav je poněkud zhoršen, v nichž se přitom nacházejí desítky ostatních cizinců, vyhodnotil soud námitky žalobce v tomto směru jako účelové a nedůvodné. Již samotný žalobce totiž připustil, že v rámci svého zajištění byl opakovaně v případě potřeby převezen k odbornému lékařskému vyšetření. Vedle toho nelze nezmínit, že žalovaná v písemném vyjádření k žalobě zcela správně poznamenala, že ve všech zařízeních pro zajištění cizinců v České republice, tedy včetně toho, kde se nachází žalobce, je dostupná lékařská péče, která je zajištěným cizincům vždy k dispozici, přičemž k tomu je dána i možnost v případě potřeby zajistit převoz zajištěného cizince do specializovaného lékařského zařízení, což v případě žalobce již bylo realizováno, jak bylo soudem konstatováno výše. S ohledem na uvedené skutečnosti soud vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že žalovaná nepostupovala v souladu se zákony ČR a mezinárodními předpisy, soud uvádí, že takové porušení neshledal. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem týkajících se neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, které se náležitě promítlo do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je patrné, že žalovaná konkrétně hodnotila situaci žalobce a dospěla k závěru o nutnosti žalobce zajistit, jemuž soud nemá co vytknout, a proto soud vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou.

Žalovaná správně vyhodnotila, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce trvá. Soud neshledal, že by došlo k porušení ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1, odst. 4 návratové směrnice, k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy nebo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že je mu z úřední činnosti, konkrétně ze spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 78A 12/2017, známo, že žalobce byl zařazen do systému SIS II a dne 11. 5. 2017 bylo na základě Evropského zatýkacího rozkazu realizováno předání žalobce do Německa.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci konečný úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Výrokem III. tohoto rozsudku přiznal soud odměnu ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, který byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 Azs 130/2017 - 20, které nabylo právní moci dne 2. 5. 2017. Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 8.228,-Kč, která se skládá z částky 6.200,-Kč za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600,-Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.448,-Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě, tj. do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová